

La (in)competència de la justícia

Ha quedat ben clar que el sistema legal espanyol no es trobava preparat per a un cas com el dels GAL, que ha involucrat (i mantenim ací la presumpció d'innocència) el president González. Davant de la transcendència dels fets, hauria de disposar de mecanismes ràpids i àgils per esbrinar si el president espanyol ha de declarar o no, i davant de qui ho ha de fer; el contrari del que ha passat.

Per fi, la setmana passada, el Tribunal Suprem va decidir que sí, que ell era l'organisme competent per decidir si hi havia indicis de culpabilitat en l'actuació de diverses personalitats afranquides, entre elles el mateix president del Govern espanyol, Felipe González. La mesura ha acabat amb la possibilitat, llançada no se sap exactament per qui, que siga el Congrés dels diputats qui trie els responsables de decidir si un president estatal ha de declarar o no. S'ha posat punt final així a una indefinició que poc deia en favor de la justícia; però el temps passat i la polèmica creada en l'opinió pública han estat més que suficients per desvelar una altra de les mancances del sistema judicial espanyol: l'aplicació del sistema judicial als alts càrrecs polítics.

Primer va ser Rafael Vera, emparant-se en una condició d'afranquit que després resultà que no tenia, i ara ha sorgit aquesta complicada discussió sobre qui té la competència per decidir si González i altres personalitats com el parlamentari José María Benegas i els ministres Narcís Serra i José Barrionuevo poden ser cridats a declarar. Enmig hi hagué tot de declaracions, entre les quals cal destacar les d'un conegut polític basc que va manifestar que "faria molt mal efecte de veure el president del govern espanyol declarant davant un jutge".

La frase sintetitza una opinió ben popularitzada: qui declara és per alguna cosa, i evidència que la presumpció d'innocència deixa d'existir bon punt una persona és cridada a algun procediment judicial. En conjunt, resulta tot ben trist. Trist que "faça mal efecte" que un president declare, quan és precisament l'espectacle de les personalitats aferrant-se a la seua condició d'afranquits i la indefinició de la justícia a l'hora de tractar amb elles el fet que crea una imatge lamentable respecte a la suposada igualtat del sistema legal.

Ha quedat ben clar que la justícia espanyola no es trobava preparada per a un cas com el dels GAL que ha involucrat (i mantenim ací la presumpció d'innocència) el president González. Davant de la transcendència dels fets, hauria de disposar de mecanismes ràpids i àgils per esbrinar si el president espanyol ha de declarar o no, i davant de qui ho ha de fer; tot el contrari del que ha passat. La pèrdua de temps ha servit també perquè la situació política s'enrara i, per totes bandes es feren interpretacions interessades del que volia dir aquest silenci de l'alt tribunal.

La impressió davant el públic no ha pogut ser més patètica. Si la polèmica de les fiances i la

poca clarificació legal dels delictes monetaris donen la impressió que "els rics" mai no poden acabar de debò en la presó (Mariano Rubio, Javier de la Rosa, Mario Conde), els dubtes del Suprem han aconseguit fer-nos pensar que els diputats, tampoc. És una altra assignatura pendent d'un sistema judicial ineficaç i lentíssim que manté joves en la presó perquè el jutge que els ha de donar la llibertat fa vacances o que allarga fins a l'exasperació casos com el de FILESA, que causen alarma social i posen el prestigi d'un partit polític en dubte constant.

Una altra oportunitat perduda per dignificar un pilar bàsic en una societat democràtica que, a l'estat espanyol, té una escassa fiabilitat.